

Rapport

Datum: 22 december 2008
Rapportnummer: 2008/315

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond op 1 augustus 2006:

hem en zijn dochter hebben gesommeerd om het Mc-Donald's restaurant te verlaten;

geen proces-verbaal van het voorval hebben gemaakt;

hebben geweigerd de medewerkers van het Mc-Donald's restaurant, die hij als getuigen aandroeg, te horen als getuige en alleen het verhaal van de floormanager van de C&A winkel hebben aangehoord.

Verder klaagt verzoeker over de wijze waarop het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond zijn klacht heeft behandeld. Met name klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond:

geen getuigen heeft gehoord;

geen gebruik heeft gemaakt van de videobeelden van de bewuste dag;

zijn klacht op 30 oktober 2006 informeel heeft afgehandeld en daarbij voorbij is gegaan aan zijn verzoek van 20 augustus 2006 om uitstel van de behandeling van zijn klacht wegens zijn afwezigheid van 9 september 2006 tot en met 10 februari 2007;

hem niet heeft uitgenodigd voor een hoorzitting, ondanks zijn uitdrukkelijke verzoek daartoe.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker en zijn dochter gaan geregeld naar hetzelfde Mc-Donald's filiaal in Rotterdam om een kop koffie te drinken, zo ook op dinsdag 1 augustus 2006. Verzoekers dochter is geestelijk gehandicapt. Op een gegeven moment werd verzoeker en zijn dochter door een manager van het C&A pand, waarin de Mc-Donald's zich bevindt, en medewerkers van de beveiligingsdienst verzocht om het pand te verlaten. Verzoekers dochter zou op het toilet zijn aangetroffen met een spuit met drugs.

2. Intussen was assistentie gevraagd van de politie. Twee politieambtenaren, K. en V., arriveerden ter plekke, ondervroegen verzoeker en zijn dochter en onderzochten de tas van de dochter. Vervolgens sommeerden zij verzoeker en zijn dochter het pand te verlaten. Verzoeker en zijn dochter gaven gehoor aan dit verzoek.

3. Op 3 augustus 2006 diende verzoeker schriftelijk een klacht in bij het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond over het voorval. Bij brief van 5 juni 2007 deed de korpsbeheerder de klacht af en achtte de klacht ongegrond.

4. Op 20 juli 2007 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het sommeren de Mc-Donald's te verlaten

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de twee betrokken politieambtenaren hem en zijn dochter hebben gesommeerd om de Mc-Donald's te verlaten. Verzoeker betwist dat zijn dochter drugs zou hebben gebruikt. Zijn dochter heeft het verstand van een zes-jarige en kan zoiets nooit gedaan hebben. De floormanager van de C&A, die hen in eerste instantie had verzocht het pand te verlaten, had volgens verzoeker mondeling haar excuses aangeboden toen bleek dat er sprake was van een vergissing. Verzoeker wilde dit excuus op schrift hebben, waarop discussie ontstond met de betrokken politieagenten. Verzoeker stelt hierbij dat hij niet de kans kreeg om dit met de betrokken politieambtenaren te bespreken. Verzoeker is daarom van mening dat de politieagenten partijdig handelden door hem en zijn dochter te sommeren het pand te verlaten. Hiermee werd de indruk gewekt dat hij de veroorzaker was van de onrust, terwijl hij al jarenlang in de betreffende Mc-Donald's komt en nooit enige problemen heeft veroorzaakt, aldus verzoeker.

2. In de interne klachtbehandeling achtte de korpsbeheerder de klacht ongegrond. Volgens hem had de floormanager van de C&A verzoeker en zijn dochter naar aanleiding van het feit dat zij overlast veroorzaakten in de Mc-Donald's, gevestigd in een filiaal van de C&A, verzocht de betreffende winkel te verlaten. Aangezien verzoeker hieraan geen gevolg wenste te geven, werd door de winkel de assistentie van zowel het beveiligingspersoneel als de politie ingeroepen. Vervolgens verzochten de betrokken politieagenten verzoeker vriendelijk de winkel te verlaten, aldus de korpsbeheerder. Gezien de aanleiding van het verzoek werd het horen van getuigen hierbij niet opportuun geacht. Ook in meer algemene zin hadden de betrokken politieagenten volgens hem conform de vigerende regelgeving gehandeld.

3. De korpsbeheerder liet in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman weten dat zijn standpunt over de zaak ongewijzigd bleef. Hij achtte de klacht op alle punten ongegrond. Desgevraagd antwoordde de korpsbeheerder dat de overlast die verzoeker zou hebben veroorzaakt uit het feit bestond dat verzoekers dochter door een medewerker van de Mc-Donald's op het toilet was gezien met een spuit. Verzoeker en zijn dochter waren hierop aangesproken door de floormanager. Verzoeker en zijn dochter reageerden hier heftig op en wilden op verzoek van de floormanager het pand niet verlaten. De politie kreeg vervolgens een melding dat twee overlastgevende personen het pand niet wisten te verlaten. Het was volgens de korpsbeheerder in dit geval niet aan de politie om vast te

stellen of er daadwerkelijk sprake was van overlast en of dit reden genoeg was voor de floormanager om de betrokken personen te sommeren het pand te verlaten. Dat was een zaak tussen verzoeker en de Mc-Donald's, aldus de korpsbeheerder. Bij aankomst zagen en hoorden de betrokken politiemedewerkers dat verzoeker en zijn dochter zeer luidruchtig discussieerden met de floormanager. De combinatie van het schreeuwen met de melding van vermoedelijk drugsgebruik en de weigering van verzoeker om ondanks herhaaldelijke verzoeken hiertoe van het personeel het pand te verlaten, waren reden voor de politie om verzoeker te vragen het pand te verlaten, zo luidde het standpunt van de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder liet verder weten dat het optreden van de betrokken politieagenten gebaseerd is op artikel 2 van de Politiewet (zie Achtergrond, onder 1.) De politieagenten hadden verzoeker en zijn dochter gevraagd of zij in hun tas konden kijken en of verzoeker en zijn dochter het pand wilden verlaten. De politie maakte hierbij geen gebruik van enig dwangmiddel, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder liet ten slotte in reactie op verzoekers stelling dat de politie partij had gekozen en dat hij liever had gezien dat de politie een bemiddelende rol had gespeeld, weten dat deze ruimte er niet was. De manager was volgens hem duidelijk in zijn eis dat verzoeker en zijn dochter de winkel moesten verlaten.

4. De bijgevoegde mutatie van 1 augustus 2006, opgesteld door de betrokken politieambtenaren, vermeldt dat er een week of twee geleden een melding was gemaakt over een vrouw op de wc van de Mc-Donald's in de C&A, die met een spuit en een potje spul op het toilet gezien was. Vandaag was deze vrouw, die vaak op de dinsdag met een man komt, er weer. De Floormanager van de C&A vroeg haar of ze weg wilde gaan uit het pand. De man, die haar vader bleek te zijn, kwam erbij en vroeg wat er aan de hand was en dat ze zijn dochter niet zo overstuur moesten maken. Zijn dochter zou geestelijk gehandicapt zijn en dit alles zou haar psychische problemen bezorgen. De vader wilde een schriftelijk excuus van de floormanager. De betrokken rapporteurs hebben de vader aangesproken toen zij ter plekke kwamen en hem uitgelegd dat zijn dochter gezien zou zijn met een spuit op het toilet. Volgens de vader heeft zijn dochter het verstand van een kind van zes en gebruikt zij geen drugs. De man vertelde dat ze uit O. kwamen en al vijf jaar naar Rotterdam komen om een uitje te maken. Ze gaan dan naar het centrum om dan vervolgens bij de Mc-Donald's koffie te drinken (volgens personeel nemen ze nooit eten of drinken). De rapporteurs hebben gebeld met de politie uit O., maar hier waren beide personen niet bekend. De man en vrouw zijn uit de winkel gezet.

5. Verzoeker reageerde als volgt. Hij ontkent dat hij overlast heeft veroorzaakt. Van het personeel van de Mc-Donald's kregen hij en zijn dochter tijdens het voorval een gratis kop koffie en koek aangeboden. Dit hadden zij volgens hem niet gekregen als zij echt zo vervelend waren geweest. Verzoeker gaf verder aan dat de floormanager die hen in eerste instantie had verzocht weg te gaan, vervolgens haar excuses had aangeboden toen bleek het een misverstand betrof. Toen de politieagenten arriveerden en hen direct verzochten

het gebouw te verlaten, mocht hij van hen niet meer de schriftelijke verklaring van excuses aan de floormanager ter ondertekening overhandigen, noch het personeel van de Mc-Donald's vragen om de politie te vertellen wat er gebeurd was. Verzoeker meent dat er geen wettelijke basis was om hen weg te sturen nu er geen sprake was van een luidruchtige discussie met de floormanager en er na inspectie door de politieagenten geen drugs in de tas van zijn dochter was gevonden.

6. De korpsbeheerder liet weten geen aanleiding te zien nog nader te reageren. De korpsbeheerder benadrukte wel dat hij van oordeel is dat de betrokken politieagenten op dat moment slechts één taak hadden. Verzoeker en zijn dochter gaven geen gevolg aan de vordering van de rechthebbende dat zij zich uit het bedrijf dienden te verwijderen. De rechthebbende deed derhalve een legitiem beroep op de sterke arm om deze vordering kracht bij te zetten.

7. In het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman verklaarde betrokken politieambtenaar K. het volgende:

"Op 1 augustus 2006 kregen mijn collega en ik de melding om naar de C&A te gaan. Een medewerker van de C&A zou een meisje op het toilet met naalden hebben gezien en gedacht hebben aan drugsgebruik. Deze medewerker heeft de manager gewaarschuwd en deze vervolgens de politie. Toen wij ter plaatse waren, troffen wij de heer F. en zijn dochter aan in het Mc-Donald's filiaal, dat zich in de C&A winkel bevindt. Wij hebben de heer F. aangesproken en gevraagd of wij in de tas van zijn dochter mochten kijken. Dat mocht, de heer F. verleende volledig zijn medewerking. We hebben toen niets wat op drugsgebruik duidde in de tas gevonden. Van de heer F. moesten we ook de armen van zijn dochter bekijken om drugsgebruik uit te sluiten. Op de armen van zijn dochter waren inderdaad geen sporen te zien van naalden. De bedrijfsleider wilde toch dat de heer F. en zijn dochter weggingen, mede omdat de heer F. zich heel agressief had opgesteld. Mijn collega en ik probeerden nog te bemiddelen tussen de bedrijfsleider en de heer F., zodat ze een gesprek met elkaar zouden aangaan, maar de heer F. was niet voor rede vatbaar en de bedrijfsleider wilde alleen dat ze weggingen. De bedrijfsleider wilde voornamelijk dat ze weggingen om het vermeende drugsgebruik, maar waarschijnlijk speelde de sfeer ook een rol. De bedrijfsleider staat het in principe vrij om zoiets te beslissen en daarom hebben wij de heer F. en zijn dochter gevraagd om weg te gaan. Ze zijn uiteindelijk met veel verbaal gemopper weggegaan, maar zonder dat wij enige fysieke dwang hebben moeten toepassen. U vraagt mij hoe de sfeer was toen wij ter plaatse aankwamen. Wij troffen de heer F. aan in een luidruchtige discussie verwickeld met een aantal medewerkers van de Mc-Donald's, niet zozeer met de bedrijfsleider van de C&A. U vraagt mij of de sfeer al wat rustiger was, toen wij met verzoeker gingen praten, gelet op zijn volledige medewerking. De heer F. was heel erg boos omdat zijn dochter was beschuldigd van drugsgebruik. We hebben zelf niet echt aanwijzingen gezien voor het drugsgebruik, maar goed, we weten het niet zeker."

Betrokken politieambtenaar V. onderschreef deze verklaring (zie Onderzoek.)

8. Verzoeker liet de Nationale ombudsman hierop weten dat hij zich niet agressief had opgesteld naar de floormanager toe. Verzoeker ontkende tevens dat er door de politie een bemiddelingspoging was gedaan. Volgens verzoeker zijn de verklaringen van de betrokken politieagenten gebaseerd op leugens en hebben de betrokken politieagenten hem en zijn dochter destijds gediscrimineerd.

Beoordeling

9. Ingevolge het bepaalde in artikel 2 van de Politiewet 1993 is het de taak van de politie om de rechtsorde te handhaven en om hulp te verlenen aan hen die deze behoeven (zie Achtergrond, onder 1.) De vraag luidt allereerst of de betrokken politieagenten op grond van genoemd artikel de bevoegdheid hadden om verzoeker te sommeren het pand te verlaten, zoals de korpsbeheerder stelde. Nu verzoeker door de rechthebbende van het pand werd verzocht het pand te verlaten, maar weigerde aan dit verzoek te voldoen, maakte verzoeker zich, door in het pand te blijven, schuldig aan overtreding van artikel 138 Sr (zie Achtergrond, onder 2.1.) Het bevel dat de politie aan verzoeker gaf had de strekking aan het door artikel 138 Sr verboden gedrag een einde te maken en was hiermee gebaseerd op artikel 2 Politiewet. Immers strekte het bevel tot daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde. De betrokken politieagenten waren derhalve bevoegd verzoeker te sommeren het pand te verlaten om de overtreding te doen ophouden.

In zoverre acht de Nationale ombudsman het optreden van de politie niet onjuist.

10. De Nationale ombudsman overweegt verder echter als volgt.

Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Het begrip onpartijdigheid heeft betrekking op de houding van bestuursorganen tegenover burgers en het onderwerp van de zaak. Die houding dient vrij te zijn van vooringenomenheid en vooroordeel. Ook de schijn van partijdigheid moet worden vermeden. Echter, niet iedere schijn kan een beroep op vrees van partijdigheid rechtvaardigen: de schijn moet objectief gerechtvaardigd zijn.

11. Het politieoptreden moet in gevallen als deze worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden waarin de politie zich bevond op het moment dat om haar optreden werd verzocht. Feit is dat de politie gevraagd was om assistentie te verlenen omdat twee personen overlast zouden bezorgen. Deze overlast bestond met name uit geschreeuw van verzoeker en zijn weigering het pand te verlaten ondanks sommatie hiertoe van de floormanager. Gelet op de toch vrij ernstige beschuldiging naar zijn dochter toe van drugsgebruik, komt het de Nationale ombudsman waarschijnlijk voor dat verzoeker geëmotioneerd heeft gereageerd op deze aantijging en op het verzoek het pand te

verlaten. De betrokken politieambtenaren verklaarden dat verzoeker toen weliswaar in een luidruchtige discussie was verwickeld, maar ook dat verzoeker hen verder zijn volledige medewerking verleende. Uit het onderzoek is volgens de Nationale ombudsman wel voldoende duidelijk gebleken dat er wat betreft het vermoeden van drugsgebruik kennelijk sprake was van een misverstand nu de betreffende agenten hadden vastgesteld dat verzoekers dochter geestelijk gehandicapt was, in de tas van verzoeker en zijn dochter geen spuit of andere sporen van drugsgebruik waren aangetroffen en ook de armen van verzoekers dochter geen sporen van drugsgebruik vertoonden. Na deze constatering had het voor de hand gelegen dat de politie aan de floormanager zou vragen of deze nog bij zijn eis bleef dat verzoeker en zijn dochter het pand moesten verlaten. Hoewel de betrokken politieagenten hebben verklaard dat zij hebben geprobeerd hierover tussen verzoeker en de floormanager te bemiddelen, spreekt verzoeker dit uitdrukkelijk tegen. De korpsbeheerder liet weten dat er geen ruimte was om te bemiddelen. In de mutatie is verder niets terug te vinden van een terugkoppeling door betrokken politieambtenaren aan de floormanager over de constatering dat verzoeker en zijn dochter niets van drugs bij zich hadden en dat de dochter ook geen sporen van drugsgebruik vertoonde. De Nationale ombudsman acht het derhalve aannemelijk dat deze terugkoppeling niet of niet duidelijk heeft plaatsgevonden. In het verlengde hiervan acht de Nationale ombudsman het ook aannemelijk dat vervolgens de vraag of het nog nodig was dat verzoeker en zijn dochter het pand zouden verlaten, door de betrokken politieagenten niet aan de floormanager is gesteld. Het is dan ook begrijpelijk dat bij verzoeker de indruk is ontstaan dat de politie partijdig is opgetreden. In zoverre is in strijd gehandeld met het verbod op vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet opmaken van een proces-verbaal

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politieambtenaren geen proces-verbaal van het voorval hebben opgemaakt. Verzoeker geeft aan dat dit gegeven zijn mening over de partijdigheid van de betreffende politieambtenaren heeft versterkt, nu het verhaal van de getuigen niet is vastgelegd.

2. De korpsbeheerder liet weten dat de betrokken politieambtenaren inderdaad geen proces-verbaal hadden opgemaakt, omdat er (nog) geen sprake was van strafbare feiten. Verzoeker en zijn dochter bleken niet in het bezit van drugs - zoals door de beveiliging van C&A werd verondersteld - en verlieten op verzoek van de politie het pand, nadat zij hiertoe door de rechthebbende van het pand waren gevorderd.

Beoordeling

3. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Artikel 152 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 3.), waarin is bepaald dat een politieambtenaar ten spoedigste proces-verbaal opmaakt van hetgeen door hem tot opsporing is verricht of bevonden, kan als zo'n standaard worden beschouwd.

4. In deze zaak was er zoals de korpsbeheerder stelt, nog geen sprake van een strafbaar feit en van opsporingshandelingen door betrokken politieambtenaren. Immers constateerde de politie aan de hand van vrijwillige medewerking van verzoeker dat hij en zijn dochter geen drugs bij zich hadden. Op de vordering van de politie om het pand te verlaten verleenden verzoeker en zijn dochter uiteindelijk hun medewerking, dus was er niet langer sprake van het misdrijf van artikel 138 lid 1 Sr (zie Achtergrond, onder 2.1.) De betrokken politieambtenaren hoefden derhalve niet over te gaan tot het opmaken van een proces-verbaal. Het belang van schriftelijke verslaglegging is wel gelegen in de mogelijkheid van in- en externe controle op door politieambtenaren verrichte (opsporings)handelingen voor zover die niet blijken uit een opgemaakt proces-verbaal. Zo zal bij afwezigheid van enige schriftelijke verslaglegging naderhand een - eventueel - klachtonderzoek kunnen worden belemmerd omdat feiten niet meer of niet precies zijn vast te stellen. In casu is gebleken dat het incident door de politie wel schriftelijk is vastgelegd in een mutatie. De politie heeft hiermee dan ook niet in strijd met het vereiste van professionaliteit gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van de weigering om getuigen te horen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de twee betrokken politieambtenaren hebben geweigerd de medewerkers van het Mc-Donald's restaurant, die hij als getuigen aandroeg, te horen als getuige en alleen het verhaal van de floormanager van de C&A winkel hebben aangehoord. Verzoeker meent dat de politieagenten zich hierdoor partijdig hebben opgesteld door hem te sommeren het pand te verlaten zonder eerst te vragen aan de medewerkers van de Mc-Donald's wat er precies gebeurd was, ondanks zijn nadrukkelijke verzoek hiertoe.

2. De korpsbeheerder achtte deze klacht ongegrond. Hij deelde mee dat er geen getuigen hoefden te worden gehoord, omdat de politie slechts te maken had met het simpele feit dat twee klanten van het in het gebouw van C&A gelegen Mc-Donald's filiaal, daar volgens de rechthebbende van dat pand niet (meer) welkom waren en weigerden te vertrekken. De politie behoeft niet te treden in de vraag of het redelijk of behoorlijk is dat iemand gelast wordt zich te verwijderen, aldus de korpsbeheerder.

3. Desgevraagd verklaarde politieambtenaar K. hierover het volgende: "U vraagt mij of wij nog contact hebben gezocht met de medewerkers van het Mc-Donald's filiaal. We hebben inderdaad nog een medewerker die achter de balie stond gevraagd naar het voorval. Maar die wilde niet veel zeggen erover. We hebben de medewerker aangesproken waar de heer F. bij was."

Politieambtenaar V. onderschreef deze verklaring (zie Onderzoek).

Beoordeling

4. De Nationale ombudsman stelt voorop dat het horen van getuigen in dit geval strikt genomen niet nodig was voor de beoordeling of er sprake was van een gepleegd strafbaar feit. Dit neemt niet weg dat de politieambtenaar ter voorkoming van de schijn van partijdigheid er goed aan deden navraag te doen bij getuigen over wat er precies gebeurd was. Het is niet vast te stellen of de betrokken politieambtenaren de medewerkers van de Mc-Donald's hebben gevraagd wat er is gebeurd. Hoewel de betrokken politieagenten verklaren dat zij een medewerker hebben gevraagd naar het voorval, waar verzoeker bij was, wordt hierover in de mutatie noch door de korpsbeheerder iets vermeld. Slechts uit de in de mutatie opgenomen passage "volgens het personeel nemen ze nooit eten of drinken" zou kunnen worden afgeleid dat de betrokken politieagenten wel navraag naar verzoeker en zijn dochter hebben gedaan bij een of enkele Mc-Donald's medewerkers. Verzoeker ontkent echter ten stelligste dat de politieagenten de medewerkers van de Mc-Donald's hebben gevraagd naar het voorval. Nu de verklaringen tegenover elkaar staan en de Nationale ombudsman niet van feiten of omstandigheden heeft vernomen, waardoor aan de ene verklaring meer waarde moet worden gehecht dan aan de andere, onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel.

Ten aanzien van de klachtbehandeling

IV/V. Ten aanzien van het niet horen van getuigen en het niet gebruiken van de videobeelden

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker over de wijze waarop het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond zijn klacht heeft behandeld. Verzoeker klaagt erover dat de politie bij de afhandeling van zijn klacht geen getuigen heeft gehoord. Daarnaast klaagt verzoeker erover dat de politie bij de afhandeling van zijn klacht geen gebruik heeft gemaakt van de videobeelden van de bewuste dag. Verzoeker stelt dat de politie hierdoor geen goed onderzoek heeft gedaan naar wat er werkelijk die dag voorgevallen was. Uit de verklaringen van de door hem opgegeven getuigen en de videobeelden zou volgens hem

blijken dat het onterecht was dat de floormanager van hem en zijn dochter eiste het pand te verlaten.

2. Ook deze klacht achtte de korpsbeheerder ongegrond. Naar zijn oordeel hoefden er tijdens de klachtbehandeling geen getuigen te worden gehoord omdat door de politie geenszins bestreden wordt dat zij de manager van de C&A heeft geassisteerd verzoeker en zijn dochter op vreedzame wijze naar buiten te leiden. Wel zijn de betrokken politieambtenaren in het kader van de klachtbehandeling gehoord. De korpsbeheerder stelde dat de medewerking van de politie niet was gebaseerd op het oordeel dat de manager en beveiliging van de C&A het bij het rechte eind hebben gehad met betrekking tot de gepercipieerde overlast, maar op de constatering dat verzoeker en zijn dochter zich door in het pand te blijven nadat hen was gevorderd zich te verwijderen, schuldig maakten aan lokaalvredebreuk. Voor deze constatering die ambtshalve is gedaan, behoeft de politie geen getuigen te horen, aldus de korpsbeheerder. Ten aanzien van het niet gebruiken van de videobeelden gold volgens de korpsbeheerder tevens dat waar de politie zich niet hoefde te bemoeien met de vraag of de eis van de C&A-manager dat verzoeker en zijn dochter de zaak moesten verlaten als redelijk moest worden aangemerkt, het opvragen van videobeelden overbodig was. Er bestaat geen verschil in opvatting over de vraag of de politie de manager heeft geholpen bij het de zaak uitleiden van verzoeker en zijn dochter en verzoeker heeft ook niet geklaagd over de wijze waarop dit is gebeurd, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit brengt met zich mee dat bij de beslissing op een klacht zoveel mogelijk aanwezige informatie moet worden vergaard om tot een weloverwogen oordeel over de klacht te kunnen komen.

4. Ten behoeve van de waarheidsvinding kan het horen van getuigen ook in een klachtprocedure van belang zijn. Het horen van getuigen kan met name zijn geïndiceerd indien de lezingen van de direct betrokkenen over de klacht zodanig tegenover elkaar staan dat geen afdoende oordeel kan worden gegeven. Dit laatste is niet het geval op het punt van het feit dat er assistentie is verleend door de politie aan de floormanager. Hierover bestaat geen twijfel. Wel over de vraag of de eis van de rechthebbende dat verzoeker en zijn dochter het pand moesten verlaten, terecht was. De Nationale ombudsman kan de korpsbeheerder, mede gelet op hetgeen onder I. 9 is overwogen, in zijn standpunt volgen dat voor de beoordeling van de vraag of de betrokken politieambtenaren verzoeker en zijn dochter mochten vorderen om het pand te verlaten, het niet nodig was om de door verzoeker opgegeven getuigen te horen of de videoband te bekijken. Deze informatie zou wel relevant zijn om te kunnen beoordelen wat zich tussen

de floormanager en verzoeker had afgespeeld. Voor de klachtbehandeling is dat echter niet van belang.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

VI. Ten aanzien van het voorbijgaan aan zijn verzoek om de klacht tijdens zijn afwezigheid niet af te doen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie zijn klacht niet overeenkomstig de aan hem toegestuurde klachtenbrochure heeft afgehandeld. Verzoeker geeft aan dat hem, na een schriftelijke bevestiging van zijn klacht van 7 augustus 2006, bij brief van 10 augustus 2006 werd bericht dat zijn klacht in behandeling was genomen en zou worden afgedaan overeenkomstig de klachtenregeling van de politie Rotterdam-Rijnmond. Als bijlage werd hem de klachtenbrochure gestuurd, waarin het volgende staat vermeld:

"Daarom wordt binnen twee weken na ontvangst van de klacht, contact met u opgenomen om een afspraak te maken voor een gesprek. Daarbij wordt u ook gevraagd op welke manier de klacht naar uw mening het beste kan worden opgelost."

Verzoeker geeft aan dat hij nooit een oproep heeft gehad voor een dergelijk gesprek.

Verzoeker klaagt er ook over dat het verzoek uit zijn brief van 20 augustus 2006 is genegeerd. Dit verzoek was als volgt:

"Inzake: mijn verblijf in het buitenland voor vijf maanden.

(...) Wellicht ten overvloede wil ik u bij deze vriendelijk doch dringend verzoeken geen beslissing te nemen of mij op te roepen om te worden gehoord tijdens mijn afwezigheid van 9 september 2006 a.s. t/m 10 februari 2007, zodat ik niet onnodig verstoken zou raken van rechtsongelijkheid. Mag ik een schriftelijke bevestiging ontvangen waarvan u hiermee akkoord gaat? "

Een districtschef van de politie Rotterdam-Rijnmond stuurde verzoeker hierop op 30 oktober 2006 een brief waarin staat dat na raadpleging van de betrokken politiemensen was geconstateerd dat volgens de regels was gehandeld en dat de klacht als afgehandeld werd beschouwd. Als verzoeker het niet eens was met de brief, dan kon hij dit kenbaar maken bij een nader genoemde medewerker van het korps.

2. De Nationale ombudsman vroeg de korpsbeheerder om aan te geven waarom aan het verzoek van de heer F. om de behandeling van zijn klacht op te schorten tijdens zijn afwezigheid voorbij was gegaan. De korpsbeheerder liet weten dat het versturen van de brief van 30 oktober 2006, waarin de klacht werd afgehandeld, abusievelijk had

plaatsgevonden. Het was niet de bedoeling geweest om verzoeker niet in zijn verzoek tot opschorting tegemoet te komen. Wanneer er na 10 februari 2007 een brief was verzonden, zoals verzoeker had gevraagd, was de inhoud van de brief echter hetzelfde gebleven. De reactie die verzoeker enkele maanden later op deze brief (van 30 oktober 2006; N.o.) had gegeven is normaal in behandeling genomen en heeft geleid tot een oordeel over de klacht op 5 juni 2007, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder is dan ook van mening dat verzoeker hierdoor op geen enkele manier in zijn belangen is geschaad.

Beoordeling

3. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit brengt met zich mee dat een bestuursorgaan bij de behandeling van een klacht niet zomaar voorbij kan gaan aan het uitdrukkelijke verzoek van een burger om opschorting van de behandeling van de klacht.

4. Artikel 9 lid 1 van de Klachtregeling Politie Rotterdam-Rijnmond 2004 bepaalt dat met de verzoeker overleg wordt gevoerd over de wijze van afhandeling van de klacht. Hetzelfde artikel lid 2 bepaalt dat van het voeren van genoemd overleg kan worden afgezien indien de korpsbeheerder van oordeel is dat dit in het betreffende geval niet zinvol is. (Zie Achtergrond, onder 5.2.)

5. De korpsbeheerder liet weten dat het versturen van de brief van 30 oktober 2006, waarin de klacht werd afgehandeld, abusievelijk had plaatsgevonden. Het was niet de bedoeling geweest om verzoeker niet in zijn verzoek om opschorting tegemoet te komen. Dit doet echter niet af aan het feit dat de politie verzoeker niet had uitgenodigd voor een gesprek, zoals hem in de aan hem toegestuurde brochure was vermeld. Van een overleg zoals genoemd in bovenstaande artikel is derhalve geen sprake. Op de ontvangstbevestiging na, heeft verzoeker tussentijds geen bericht ontvangen van de politie voordat zijn klacht met de brief van 30 oktober 2006 werd afgehandeld. Het moest voor de politie echter duidelijk zijn dat verzoeker prijs stelde op een mondelinge toelichting op zijn klacht, gelet op de inhoud van zijn brief van 20 augustus 2006 en om dus te worden gehoord over zijn klacht. De Nationale ombudsman deelt de mening van de korpsbeheerder dat verzoeker door het te vroeg versturen van de brief van 30 oktober 2006 niet in zijn belangen zou zijn geschaad, dan ook niet. Verzoeker is in zijn belangen geschaad omdat hij niet in enig stadium van de klachtbehandeling is gehoord. Hiermee is gehandeld in strijd met het beginsel van fair play. De Nationale ombudsman wijst in dit verband ook naar hetgeen hij onder VII. overweegt.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

VII. Ten aanzien van het niet horen door de klachtcommissie

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker erover dat de politie hem in het kader van de klachtbehandeling niet heeft uitgenodigd voor een hoorzitting, ondanks zijn uitdrukkelijke verzoek daartoe. Verzoeker stelt dat niet conform de door de politie aan hem toegestuurde brochure klachtbehandeling is gehandeld nu hij niet door de klachtencommissie was uitgenodigd om te worden gehoord.

2. De klachtenbrochure vermeldt het volgende (voor zover van belang):

"Komt het echter in uw geval niet tot een bevredigende oplossing, dan zal de korpsbeheerder over uw klacht beslissen. De korpsbeheerder kan uw klacht voorleggen voor advies aan de onafhankelijke klachtencommissie. De voorzitter van de commissie nodigt u en de betrokken politiemedewerkers uit om nadere informatie te verstrekken."

3. Bij brief van 25 februari 2007 verzocht verzoeker in reactie op de brief van 30 oktober 2006, de politie om het onderzoek voort te zetten. In de brief staat onder meer (voor zover van belang):

"Bij brief van 20 augustus 2006 heb ik (...) de klachtencoördinator het volgende bericht: (...) Zie kopie bedoelde brief. Daar (...) heeft onthouden van deze brief mag ik als klager niet de dupe worden van uw vroegtijdige beslissing.(...) (...) Daarom verzoek ik u om alsnog het onderzoek voort te zetten op grond van bovengenoemde."

4. Bij brief van 5 juni 2007 deelde de korpsbeheerder verzoeker in reactie op zijn klacht mee dat hij het niet noodzakelijk achtte om advies in te winnen bij de klachtencommissie, gezien de handelwijze van de betrokken politiemedewerkers alsmede de omstandigheden van het geval. De korpsbeheerder deelde verder mee een oordeel te geven over de klacht op basis van het dossier.

5. De korpsbeheerder liet in het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman weten deze klacht gedeeltelijk gegrond te achten. Volgens hem staat het hem vrij om een klacht af te doen zonder de commissie voor politiekachten om advies te vragen. Verzoekers stelling dat hij door de voorzitter van de klachtencommissie uitgenodigd had moeten worden, is daarom niet juist. De korpsbeheerder is wel van mening dat een goed gesprek tussen verzoeker en de politie een aantal misverstanden had kunnen wegnemen. Tegen de achtergrond van het feit dat verzoeker had aangegeven gedurende vier maanden niet beschikbaar te zijn wegens verblijf in het buitenland, moet volgens hem echter aan de waarde van een dergelijk gesprek getwijfeld worden.

Beoordeling

6. Ook hier wordt getoetst aan het bovengenoemde vereiste van fair play. Dit vereiste brengt mee dat bij een klacht van een burger over politieoptreden de burger de procedurele kansen worden geboden waarop hij op grond van wet- en regelgeving recht

heeft. In deze zaak gaat het om het recht van een klager te worden gehoord en de inschakeling van een klachtadviescommissie.

7. Artikel 9:10 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) schrijft voor dat het bestuursorgaan, hier: de korpsbeheerder, de klager in de gelegenheid stelt te worden gehoord, tenzij deze verklaart daarvan geen gebruik te willen maken. De verplichting tot horen geldt evenmin wanneer het bestuursorgaan naar tevredenheid van de klager aan diens klacht is tegemoet gekomen. De klager hoeft zelf geen initiatief te nemen of verzoek te doen om te worden gehoord.

8. De zo-even genoemde uitzonderingen op de "hoorplicht" hebben zich hier niet voorgedaan. Veeleer is het tegendeel het geval.

Verzoeker heeft bij brief van 25 februari 2007 zijn ontevredenheid over de eerdere reactie op zijn klacht geuit en de korpsbeheerder gevraagd om het onderzoek voort te zetten. Er is geen enkele aanwijzing dat de klachtbehandeling klager op enig moment tot tevredenheid heeft gestemd.

Mede gelet op de inhoud van de brief van 20 augustus 2006, hierboven onder VI.2 aangegeven, moet duidelijk zijn geweest dat verzoeker juist wel wilde worden gehoord voordat er een beslissing werd genomen op zijn klacht.

De tussenconclusie luidt dat verzoeker had moeten worden gehoord alvorens op zijn klacht werd beslist. Hij zou daardoor hij meer bij de klachtbehandeling betrokken zijn geweest, had zijn verhaal kunnen doen en verder had een rechtstreeks contact met verzoeker ook de mogelijkheid geboden om misverstanden te bespreken.

9. Ter uitvoering van artikel 61 van de Politiewet 1993 is de Klachtregeling Politie Rotterdam-Rijnmond 2004 vastgesteld en een commissie voor de behandeling van en advisering over klachten ingesteld. Artikel 3, vijfde lid, van de Klachtregeling (zie Achtergrond, onder 5.1.) bepaalt dat de commissie is belast met de behandeling van en de advisering aan de korpsbeheerder over klachten die niet door middel van bemiddeling of anderszins naar tevredenheid van de klager worden afgehandeld.

Bij de artikelsgewijze toelichting op voormelde Klachtregeling staat onder artikel 9, vierde lid, onder meer opgenomen:

"indien overleg met de klager of een poging tot bemiddeling niet tot resultaat heeft geleid dat de klager tevreden is gesteld, dient de behandeling van de klacht te worden voortgezet met inachtneming van de daarvoor geldende bepalingen van hoofdstuk 9 Awb. Gelet op artikel 3, vijfde lid, van deze regeling, dient de commissie daarbij te worden ingeschakeld."

10. Het bovenstaande brengt mee de klachtcommissie had moeten worden betrokken bij de behandeling van de klacht van verzoeker; er was immers geen sprake van een

oplossing naar tevredenheid van verzoeker. In het licht van de Klachtregeling zijn de redenen die de korpsbeheerder heeft opgegeven om de klachtencommissie niet in te schakelen, namelijk de handelwijze van de betrokken politiemedewerkers alsmede de omstandigheden van het geval, niet ter zake doende.

Voor een uitvoeriger motivering van dit oordeel verwijst de No naar zijn rapport met nummer 2008/218, eveneens betreffende klachtbehandeling door korps Rotterdam-Rijnmond zonder inschakeling van de commissie. Relevante passages daaruit zijn ook opgenomen in de rubriek Achtergrond van dit rapport onder 6.

11. De slotsom luidt dat korpsbeheerder de klachtcommissie had moeten inschakelen en dat hij de klacht niet had mogen afhandelen zonder dat verzoeker (door deze commissie) was gehoord. Door hieraan voorbij te gaan is het vereiste van fair play geschonden.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond is

gegrond ten aanzien van:

het sommeren de Mc-Donald's te verlaten, wegens schending van het verbod van vooringenomenheid,

het voorbijgaan aan zijn verzoek om de klacht tijdens zijn afwezigheid niet af te doen wegens schending van het beginsel van fair play,

het voorbijgaan aan zijn verzoek om bij de behandeling van zijn klacht te worden gehoord door de klachtcommissie, wegens schending van het beginsel van fair play;

niet gegrond ten aanzien van:

het niet opmaken van een proces-verbaal;

het niet horen van getuigen bij de klachtbehandeling;

het niet opvragen van de videobeelden bij de klachtbehandeling.

Ten aanzien van de weigering van de politie om ter plaatse getuigen te horen onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 20 juli 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer F. te O., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond (de burgemeester van Rotterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder, de betrokken politieambtenaren en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Een van de twee betrokken politieambtenaren werd tijdens het onderzoek telefonisch gehoord. De ander liet weten het met de verklaring van haar collega eens te zijn.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het verzoekschrift van 20 juli 2007, met bijlagen, waaronder de klachtbrief aan de politie van 3 augustus 2006 en de reactie van de korpsbeheerder van 5 juni 2007.

Het interne klachtdossier.

Het standpunt van de korpsbeheerder van 29 oktober 2007, met de bijgevoegde mutatie.

Aanvullende reactie van de korpsbeheerder van 3 januari 2008.

Reactie van verzoeker van 25 februari 2008.

Reactie van de korpsbeheerder van 26 maart 2008.

Verklaringen van betrokken politieambtenaren van 25 maart 2008.

Reactie van verzoeker van 11 mei 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1 Politiewet

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

2. Wetboek van Strafrecht

Artikel 138, eerste lid

"Hij die in de woning of het besloten lokaal of erf, bij een ander in gebruik, wederrechtelijk binnendringt of, wederrechtelijk aldaar vertoevende, zich niet op de vordering van of vanwege de rechthebbende aanstonds verwijdt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie."

3. Wetboek van Strafvordering

Artikel 152

"De ambtenaren, bedoeld in de artikelen 141 en 142, maken ten spoedigste proces-verbaal op van het door hen opgespoorde strafbare feit of van hetgeen door hen tot opsporing is verricht of bevonden."

4. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:5

Zodra het bestuursorgaan naar tevredenheid van de klager aan diens klacht tegemoet is gekomen, vervalt de verplichting tot het verder toepassen van dit hoofdstuk.

5. Klachtregeling Politie Rotterdam-Rijnmond 2004

Commissie voor de politiekachten

5.1. Artikel 3, vijfde lid

"De commissie is belast met de behandeling van en de advisering aan de korpsbeheerder over klachten die niet door middel van bemiddeling of anderszins naar tevredenheid van de klager worden afgehandeld."

Klachtbehandeling

5.2. Artikel 9

- "1. Binnen twee weken na de ontvangst van een klacht wordt overleg gevoerd met de verzoeker over de wijze van afhandeling van de klacht.
2. Van het voeren van overleg, als in het vorige lid bedoeld, kan worden afgezien indien de korpsbeheerder van oordeel is dat zulks in het desbetreffende geval niet zinvol is.
3. Indien overleg of bemiddeling leidt tot een oplossing waarmee de klager tevreden is, wordt de klacht niet verder behandeld. De verzoeker en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, worden schriftelijk geïnformeerd over de beëindiging van de klachtbehandeling.
4. In de gevallen waarin overleg met de klager of bemiddeling niet leidt tot tevredenstelling van de klager, wordt de behandeling van de klacht voortgezet met inachtneming van de bepalingen van de afdelingen 9.2 en 9.3 van de Algemene wet bestuursrecht.
5. Bij de voortgezette behandeling van de klacht wordt recht gedaan aan het beginsel van hoor en wederhoor; de verzoeker en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft worden geïnformeerd over elkaars standpunt en krijgen de gelegenheid daar op te reageren."

Ad vijfde lid

"De politiewet vraagt om de aanwijzing van categorieën van klachten ten aanzien waarvan de commissie wordt ingeschakeld. Op grond van de regeling wordt de commissie belast met de behandeling van en de advisering over klachten die niet door middel van overleg, bemiddeling of anderszins naar tevredenheid van de klager worden afgehandeld. In dit verband zij gewezen op het gestelde in artikel 9 van de regeling. Het ligt voor de hand dat een aantal klagers na een eerste gesprek al tevreden worden gesteld, zonder dat van bemiddeling kan worden gesproken. In interne voorschriften wordt nader aangegeven in welke gevallen een klacht niet door bemiddeling kan worden afgehandeld. Uiteraard kan de bemiddeling mislukken, waarna de commissie wordt ingeschakeld. Ook bestaat de mogelijkheid dat de klager al direct laat weten dat hij een principieel oordeel van de korpsbeheerder wenst, of dat de korpsbeheerder direct na ontvangst van de klacht tot het oordeel komt dat de klacht zich niet leent voor bemiddeling."

Artikel 9, vierde lid

"Indien overleg met de klager of een poging tot bemiddeling niet tot resultaat heeft dat de klager tevreden is gesteld, dient de behandeling van de klacht te worden voortgezet met inachtneming van de daarvoor geldende bepalingen van hoofdstuk 9 van de Awb. Gelet op artikel 3, vijfde lid, van deze regeling dient de commissie daarbij te worden ingeschakeld. (...)"

6. Rapport Nationale ombudsman nr. 2008/218

"11. Afdeling 9.1.3. van de Awb bevat aanvullende bepalingen voor een klachtadviesprocedure. Op grond van artikel 9:13 Awb wordt de in deze afdeling geregelde procedure voor de behandeling van klachten in aanvulling op afdeling 9.1.2. gevolgd indien dat bij wettelijk voorschrift of bij besluit van het bestuursorgaan is bepaald. Voorbeelden op rijksniveau waarbij de klachtadviesprocedure van toepassing is verklaard zijn de klachtadviescommissies die zijn ingesteld krachtens artikel 61, tweede lid, sub a en derde lid van de Politiewet 1993 (...).

12. Op grond van de hiervoor onder 1.4 genoemde toelichting op artikel 3, vijfde lid, van de Klachtregeling Politie Rotterdam-Rijnmond 2004 wordt de behandeling van de klacht in de gevallen waarin overleg met de klager of bemiddeling niet leidt tot tevredenstelling van de klager voortgezet met inachtneming van de bepalingen van de afdelingen 9.2 en 9.3 van de Algemene wet bestuursrecht. In de bij die Klachtenregeling behorende toelichting op artikel 9, vierde lid, staat uitdrukkelijk vermeld dat gelet op artikel 3, vijfde lid, van deze regeling (N.o.; klachtregeling politie Rotterdam-Rijnmond) de commissie daarbij dient te worden ingesteld (...).

13. De Nationale ombudsman constateert derhalve dat zowel in de klachtregeling van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond zelf als in de toelichting daarop uitdrukkelijk wordt vermeld dat in het geval een klacht niet naar tevredenheid van de klager is afgehandeld, de commissie voor politiekachten dient te worden ingeschakeld.

(...)

15. Ten aanzien van de opvatting van de korpsbeheerder dat het gaat om een adviescommissie met een eigen verantwoordelijkheid van het bestuursorgaan en dat de bepalingen in de Awb het bestuursorgaan altijd in de gelegenheid stelt een klacht zelf af te handelen, zodat er geen sprake kan zijn van een vanzelfsprekende behandeling door de commissie van elke klacht die om een formeel oordeel van de korpsbeheerder vraagt, wijst de Nationale ombudsman erop dat krachtens artikel 9:13 Awb de bepalingen van de klachtadviesprocedure voor de behandeling van klachten in aanvulling op afdeling 9.2 van deze wet worden gevolgd, indien dat bij wettelijk voorschrift of bij besluit van het bestuursorgaan is bepaald. Artikel 61, tweede lid, onder a van de Politiewet 1993 bepaalt expliciet dat de door het regionale college vast te stellen klachtenregeling categorieën van klachten dient aan te wijzen die aan de klachtencommissie moeten worden voorgelegd (zie Achtergrond, onder 4.). Nu ter voldoening aan het bepaalde in artikel 61, tweede lid, onder a van de Politiewet 1993 in de klachtregeling Politie Rotterdam-Rijnmond 2004 is bepaald dat in het geval een klacht niet naar tevredenheid van verzoeker is afgehandeld de commissie dient te worden ingeschakeld, kan de korpsbeheerder naar het oordeel van de Nationale ombudsman in dezen niet verwijzen naar de algemene bepalingen van de Awb. Overigens wordt met de zinsnede 'dat het bestuursorgaan de verantwoordelijkheid voor de uiteindelijke afhandeling behoudt' bedoeld dat het definitieve oordeel over de klacht voorbehouden blijft aan het bestuursorgaan en de aangewezen commissie alleen belast is

met de behandeling van en de advisering over klachten (zie Achtergrond, onder 5.). Het standpunt van de korpsbeheerder dat het aan hem ter beoordeling is welke klacht hij ter behandeling aan de klachtencommissie voorlegt, is dus niet alleen in strijd met de eigen klachtregeling maar ook in strijd met de Politiewet 1993.

16. Gelet op het vorenstaande dient te worden geconcludeerd dat de korpsbeheerder met zijn beslissing om de klacht van verzoeker niet overeenkomstig de bepalingen van de Klachtregeling Politie Rotterdam-Rijnmond 2004 aan de klachtcommissie voor te leggen in strijd met het vereiste van fair play heeft gehandeld.

17. De omstandigheid dat in de richting van verzoeker nooit de indruk is gewekt dat een behandeling door de onafhankelijke commissie een vast gegeven is, doet aan het bovenstaande niets af. Immers de aan klager in de folder bij de ontvangstbevestiging en in tussenberichten verstrekte informatie komt niet overeen met de strekking van de bepalingen in de klachtenregeling en de Politiewet 1993.

(....)

19. Ten slotte merkt de Nationale ombudsman nog op dat hij zich kan voorstellen dat het niet nodig is elke klacht over de politie Rotterdam-Rijnmond die niet naar tevredenheid wordt afgehandeld in het informele traject, aan de klachtadviescommissie voor te leggen. Indien het de bedoeling is dit te beperken tot bepaalde categorieën klachten zal daartoe echter de Klachtregeling Politie Rotterdam-Rijnmond moeten worden gewijzigd.